

תוספתוק ליל. דאפילו אל
קדושש אלא אחת מהן
הואיל ואי פרש און
איהא מקודשת לדריה
אלא דיעני איוו איה
אחודא אשה. לבריורי דרמי.
ומדוקי לקרא קדושש
שתיהו כאח. קדושש
ששאין שמורין בציאה. גון
ששאמר אחת מבניו
המקודשת דא לא דיעני
[איוו], או אמר לא אחיות
אחת מכם מקודשת
וקבלה האחת בשירות
בחרה שאינו יכול לישא
אחתי מהן שם אחת
אחתי איה. ואחמור.
לשם מנהגו לנרדל לערער
בשמע אמו או לחמור
לשם הקטנה או לחמור
לשם הגולה שחור
לכלום מן הגולה שחור
הקנה לה כל אלו, ואחמור
איה (עבר) דא לא בני
קנין קנין. דא חמור
קדש האחרות אלא כמו
קדש האחיות והאחיות
אינן מקודשת דכל שאינו
בזבח אחיו או אפילו בבת
אחתי. כתיב.

ספק מעשר ומעשר בזהמה נאכל במומו לבעלים והא הכא דלמי
 (ש) קראהו בדהדי חשיב חד מינייהו מעשר לפטור את התשעה: שאני
 [קרא] לתשיעי עשירי ולעשירי תשיעי ולאחד עשר שצא אחריו של זה
 מעשר ואחד עשר קרב שלמים וילף לה מקראי הלכך כי היכי דחל
 שמו בזך אבל קידושין דליתנהו בטעות אינו (ש) בזה אחר זה בבט
 אחת שחט תודה על ארבעים חלות ונתכוון לשחורות ומנאלו לבנות
 אומרים הקדש וצ"ה אומרים אינו הקדש: וליטננו בזה אחר זה.
 גם אלו עם אלו לא קדש שהתודה טעונה ארבעים חלות כדאמרין
 (דף עט:) קרבנו על זבח מלמד שאין הלחם קדוש אלא בזביחה דהאי קרב
 חלות. הביא אלה לעזרה שמונים: קדשו ארבעים מסוך שמונים. ויולא
 בדרכה פליגי דאמר כל שאינו בזה אחר זה אינו צבת אחת ומקשי
 גבי סנדל שפסקה אחת מתרסותיו: היכא דאמר וכו'. כלומר
 שאם יאכזרו לא יעמאו אלו היה אלו תחתיה: לא יקדשו. וכלומר
 לתוכותיה: או קדשו. בדרכה דכל שאינו בזה אחר זה אינו
 היה בלבו אלא על ארבעים: קרבן גדול. ועל כולם היה לבו:
 בדרכה: סיפוק ליה. דאפי' לא קידש אלא אחת מהן אלא שלא פיי
 לביאה הן שאין ידוע איזה מהן אחות אשה ושמעין ליה לרבא דא
 חמא קאמר לה. לדידך דילפת ליה מהאי קרא לא תוקמא לקרא בבב
 אחת דמתני' מיניה וצ"ה משום דרבה: איסור גרם: קידושין שאין
 יכול לישא דמתא מהן דשמא זו היא אחות אשתו: צר אהינא אסברא ליה
 קידושין כסף דגרמין להו (ש"ד דף עז). קיחה קיחה וכתיב ובעלה דבב
 ואחר זה אפי' צבת אחת אינו: הא אחת מאשה ובתה. וכל פירש מקומו
 לגולל ולעובר שבצמיה אמו שאינו קונה כלום גם הנולד אינו קונה

קידושין שאין מסורין לביאה רבא אמר לא הוו קידושין. פי' בקונטרס דכתיב ובעלה דנענין ראויין לציאה וקשה להא חייבי לאוין אינם ראוי לציאה ותפסי בהו קידושין^(א). לכך נראה לפרש קידושין שאין מסורין לציאה כלומר שאיסור הציהה ע"י קדושין והיינו היכל דקדיש אחת מהמדות אחרות צטמת שמקודם לקדושין יתנה כל אחת מהן מותרת ועכשו ע"י הקדושין נאסרו שמהן אצל חייבי לאוין איסור הציהה לא צבה ע"י הקדושין שהרי מקודם לכן נאסרו צציהה כמו אחר הקדושין:
האלול

ים בעשירי וקראן עשירי עשירי ואחד עשר מעורבים
 בהמה דאיתיה בטעות ודנתן יקרא לתשיעי עשירי
 עשר עשירי שלשתן מקודשין הרי תודה דליתא בטעות
 איתמר ודא תודה שנשחטה על שמונים חלות חזקיה אמר
 שמונים ור' יוחנן אמר ילא קדשי לה ארבעים מתוך
 ה אמר ר' יהושע בן לוי הכל מודים כל היכא דאמר
 וך שמונים קדשי לא יקדשו ארבעים אלא אם כן
 שי לא נחלקו אלא בסתם מר סבר לאחריות קא
 גדול קא מיכוון ורבא למה ליה לשנויי כרבה תיפוק
 מורין לביאה ניהו לדבריו דרמי בר חמא קאמר:
 מסורין לביאה אביי אמר יהו קידושין רבא אמר
 רבא בר אהינא אסברא לי כי יקח איש אשה
 ון לביאה הו קידושין קידושין שאין מסורין לביאה
 המקדש אשה ובתה או אשה ואחותה כאחת אינן
 שיה ובתה או מאשה ואחותה מקודשת ואמאי קידושין
 ניהו תיובתא דרבא אמר לך רבא ולמעמיד אימא
 ימים ובהן שתי אחיות וליקט אחד כלכלה של תאנים
 גיית היתה ואמר הרי כולכם מקודשות לי בכלכלה זו
 ת מקודשות אחיות הוא דאין מקודשות הא גבריות
 דאמר כולכם קני את וחמור הוא ואת וחמור לא קנה
 אלא

אחר זה דאילו קרא לעשירי עשירי לא קדש אחד עשר כלל וי
אחד דאיתיה בטעות. אם טעה מלקרות העשירי בשמו הוי מעשר דתנן
עשירי (עד) שלשמן מקודשין וסוף המשנה תשיעי נאכל במומו והעשירי
על הטעות חל נמי כי נפיק אחד עשר בזהיה ולא הפסיד העשירי
קדשו שאינו צבט אחת: והרי תודה. למתי תודה: דליטנהו בטעות.
ואינן אותן שצדעתו לא קדשו דתנן (מיר דף לה.) הקדש טעות ב"ש
שחטו על ארבעים חלות וחזר ואמר על ארבעים אחרות קדשו
נמנות (דף קע.) שחטתו הוצח מקדשות הגוף כדאמרין התם
בזלחם משמתי דכחי על חלות לחם חמץ יקריב קרבנו וגו': על שמונים
די תודתו והתם מפרש היכי פ' מתאכלים: לא קדשו. קא סלקא דעתך
ה מדחוקיה שהיה רבו של ר' יוחנן כדאמרין (ב) בעירובין (דף כד.)
ואל דלא נתכוון שיקדשו אלא ארבעים ואת השאר הביא לאחריות
נתכוון שקדשו ארבעים בלא שמיים שצדקתוהו ואמר (א) (לכולם)
אחת: בסתמא. ששחט סתם והלך לו: לאחריות מסבין. ולא
אלא נמה ליה לטעו. לעיל טעמא דמתני' דקתייז אינה מקודשת
אזי היא אית ליה לרבא דלינה מקודשת דקידושין שאין מסורין
לקמן קידושין שאין ראויין לביאה אינן קידושין: לנדביו דרמי בר
אמחא דקשיא ונכתרו אלא אוקמי בזה אחר זה והדר תיפוק לך צבט
ורין לביאה. קידש אחת משתי אחיות ולא פירש א' אחוהי מהם דאין
צביני דבר זה שיכולני להביא לו ראהו מן התורה: כי יקח איש. דהיינו
מן ראהו לביאה: באחת. הוא דאינן מקודשות משום דכל שאינו בזה
ת: הא נדריות. שעמהם מקודשות: קני אם וחמור הוא. נותן מתנות
די לא הקנה לה בלא זה והבא נמי איכא חדא דלא חויי ליה כלל:
אלא

[illegible]

קבג א מיי פֿא מַהלֿ
מַעשר הִלכה יִד
סמג עשין קלה שׁו״ע יִד
סי שלא ספיק עו:
קבד ב מיי פֿא מַהלֿ
צמרות הִלכה ד:
קבה ג מיי שס הֿל א:
קבו ד ה מיי פֿי״ב
מהלכות ספול
מוקדשין הִלכה טו:
קבו ו מיי פֿיט מַהלֿ
אישות הֿל ג א סמג
עשין מח טו״שׁ הֿל א״ע סי
מא ספיק א:

מוסף רש"י

[illegible]